

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **M.Z.**, místem podnikání K. 209, zastoupené JUDr. Darinou Šustkovou, advokátkou se sídlem v Novém Jičíně, Divadelní 9, proti žalované **České obchodní inspekci**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015 č.j. ČOI 10624/15/O100/4000/15/HI/Št, ve věci uložení pokuty za správní delikt,

takto:

I. Rozhodnutí České obchodní inspekce dne 4.2.2015 č.j. ČOI 10624/15/O100/4000/15/HI/Št se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9.800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Dariny Šustkové, se sídlem v Novém Jičíně, Divadelní 9.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne č.j. ČOI 10624/15/O100/4000/15/HI/Št, jímž bylo způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí změněno rozhodnutí ředitele

České obchodní inspekce, Inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého ze dne 19.11.2014, č.j. ČOI 125919/14/4000, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 260.000,- Kč za porušení ust. § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen zákon o pohonných hmotách) a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 9 odst. 1 dle téhož zákona.

Žalobkyně v podané žalobě namítla tyto žalobní body:

1) V průběhu prováděné kontroly byl odebrán vzorek motorového paliva LPG, avšak k odběru došlo neodborně a v rozporu s právními předpisy. U předmětné vzorkovnice nebyl prokazatelně proveden proplach a odběr nebyl uskutečněn akreditovaným pracovníkem, což je požadavkem § 4 odst. 3 písm. g) vyhlášky č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci (vyhláška o jakosti a evidenci pohonných hmot) v platném znění (dále jen vyhláška č. 133/2010 Sb.). Odběr totiž provedl provozní kontrolované osoby J. Z. Toto tvrzení žalobkyně včetně návrhu na dokazování neshledal žalovaný důvodným s tím, že průběh odběru považuje za prokázaný úředním záznamem ze dne 20.5.2014, č. 4014052013006. Žalobkyně označila tento úřední záznam za listinu „formulářové“ povahy s tím, že skutečnosti ve formuláři již připravené před odběrem vzorků se mohou od průběhu samotného odběru výrazně lišit. Žalobkyni nebyl dán prostor to prokázat. Žalobkyně rozporovala správnost úředního záznamu, ale správní orgány jej považovaly za jediný a nezvratný důkaz. Žalobkyně navrhovala provedení důkazu výpovědí J. Z. a V. Z., což bylo žalovaným odmítnuto s odůvodněním, že se jedná o osoby v příbuzenském vztahu k žalobkyni. Žalobkyně poukázala na povinnosti správních orgánů, vyplývajících z ust. §§ 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) a dále na ust. § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Argumentaci žalovaného vztahující se k neprovedení důkazů, tj. argumentaci příbuzenským vztahem k žalobkyni a tím, že by jejich výpovědi nevedly k dalšímu objasnění skutkového stavu, žalobkyně považuje za nepřezkoumatelnou. Povinnosti svědka vyplývají z § 55 odst. 1 správního řádu a příbuzenství zde nemůže hrát žádnou roli. Žalobkyně dále uvedla, že si nechala odborně přezkoumat vzorek paliva, který byl předmětem přezkumu ve správním řízení, a to společností SGS Czech republic, s.r.o. (dále jen SGS), která v protokolu ze dne 26.2.2015 žalobkyni potvrdila, že vzorek odpovídá požadavkům právních předpisů na obsah síry. Podle žalobkyně toto zjištění potvrzuje, že provedené měření bylo uskutečněno v rozporu s právními předpisy.

2) Postup správního orgánu byl nesprávný také v tom, že nádoba vzorkovnice nebyla v rozporu s § 4 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 133/2010 Sb. zapečetěna, nebylo vyznačeno číslo pečeti a nebyla označena štítkem ČOI. Číslo vzorku nemůže být považováno za číslo pečeti. Pečeť je prostředkem sloužícím pro zajištění věrohodnosti a autentičnosti odebraného vzorku. Číslo pečeti musí být neopakovatelně vygenerováno ještě před kontrolou a musí být zajištěno, že nebude vytvořeno pro další odběry znovu. Tento systém má sloužit k zabránění nechtěné nebo chtěné manipulace se vzorky po jejich odběru. V posuzované věci nebyla vzorkovnice zapečetěna vůbec a žádné číslo pečeti v protokolu o odběru vzorků není uvedeno. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že odběr vzorků byl proveden v souladu s požadavky právní úpravy a označení splňuje veškeré zákonné

požadavky. Žalovaný používá jako jediný a nezvratný důkaz již shora uvedený úřední záznam, který však neobsahuje žádný údaj o čísle pečeti a pouze uvádí, že vzorek byl zapečetěn páskou ČOI s podpisy dvou inspektorů.

3) Žalobkyně již v odvolání uvedla, že vždy a tedy i u předmětné dodávky prováděla veškerá možná opatření (pravidelná kontrola technologií čerpací stanice, provádění uživatelské údržby), aby předešla distribuci pohonných hmot, které nesplňují zákonná kritéria a vždy postupovala s péčí řádného hospodáře. Ve správním řízení doložila záruku polského dodavatele LPG o jakosti zboží, kterou bylo potvrzeno, že v době čerpání byl v LPG obsah síry 34 mg/kg. Dále žalobkyně uvedla, že v předchozích a následujících kontrolách LPG (20.11.2013, 14.8.2014 a 26.2.2015), byly vzorky pocházející od stejného dodavatele v souladu s normami. Žalobkyně nesouhlasí s vyhodnocením žalovaného, že tato její činnost je chvalitebná, ale nedostačující. Ust. § 10 zákona o pohonných hmotách nevymezuje doslovně, jaké úsilí je třeba vynaložit, aby mohlo být považováno za „veškeré úsilí“. Žalobkyně však označila všechny kroky, které uskutečnila pro to, aby zabránila stavu tvrzenému správními orgány. Podle správního orgánu by takovým postupem mohl být postup, při kterém si žalobkyně vždy nechá zpracovat každé jednotlivé dodávky paliva. S tím však žalobkyně nemůže souhlasit, zvláště má-li konstantního dodavatele pohonných hmot a prokázala vlastní provádění namátkových kontrol dodávaného zboží. Žalobkyně má za to, že také v tomto ohledu dospěl žalovaný k nesprávnému právnímu závěru.

4) Uložená sankce je v rozporu se zásadou přiměřenosti a mohla by mít pro podnikání žalobkyně likvidační charakter. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 20.4.2010, sp. zn. 1 As 9/2008. Žalovaný sice původně uloženou pokutu snížil o 60.000,- Kč, což však nic nemění na tom, že i takto snížená pokuta je pro žalobkyni nadále likvidační. Žalovaný nijak neodůvodnil, proč je z jeho pohledu pokuta ve výši 200.000,- Kč ve vztahu k majetkovým majetkům žalobkyně vyhovující. Odkaz na skutečnost, že v obdobných případech byla udělena obdobná pokuta, nevypovídá nic o přihlédnutí k majetkovým poměrům žalobkyně, ale pouze o tom, že za zjištění nekvalitních pohonných hmot se uděluje pokuta v určité výši. Závěr žalovaného je tak podle žalobkyně nepřezkoumatelný a zatížený právní vadou.

5) Pro případ, že by krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil, žalobkyně alternativně navrhla postup soudu podle ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.), a to tak, aby soud od uložení správní sankce ve výši 200.000,- Kč upustil.

Žalovaný ve vyjádření uvedl:

K 1) žalobnímu bodu, že při odběru vzorku LPG bylo postupováno v souladu s právními předpisy, technickými normami a standardizovaným operačním postupem. Průběh kontroly je dostatečně určitě popsán v úředním záznamu ze dne 20.5.2014, který zachycuje skutečný průběh kontroly. Odběr vzorků LPG zajišťují odborně vyškolení pracovníci akreditované laboratoře SGS. Takto odborně způsobilá osoba je také uvedena v protokolu o odběru vzorků, který podepsala. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobkyně na doplnění dokazování a na svém odůvodnění setrval i nyní. Žalobkyní zmiňované odborné přezkoumání vzorku paliva bylo provedeno dne 26.2.2015, zatímco kontrola v posuzované věci byla provedena dne 20.5.2014.

K 2) žalobnímu bodu: z úředního záznamu ze dne 20.5.2014 jednoznačně vyplývá, že po odběru vzorku došlo k uzavření vzorkovnice, ke kontrole plynotěsnosti a

vzorkovnice byla označena identifikačním štítkem s pořadovým číslem vzorku a zapečetěna páskou ČOI s podpisy obou inspektorů. Také v protokolu o odběru vzorku č. 40/44/14, na nějž je odkazováno v úředním záznamu, je uvedeno číslo vzorku a vyznačeno, že vzorkovnice byly označeny bezpečnostním štítkem ČOI. Vzorek byl tedy dostatečně zajištěn a opatřen číslem, které vylučovalo jeho záměnu. Se shodnou námitkou se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí.

K 3) žalobnímu bodu: k uplatnění liberačního důvodu dle ust. § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách je důvod především v případech nenadálých událostí, například zásahu vyšší moci. Žalobkyně neprokázala, že by vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Žalobkyně je jako prodávající pohonných hmot povinna prodávat pouze takové pohonné hmoty, které splňují veškeré požadavky na jejich jakost. Způsob, jakým žalobkyně této své povinnosti dostojí, je jen na ní. Zprostit se povinnosti lze pouze prokázáním naplnění liberačního důvodu dle ust. § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Spoléhání se na tvrzení dodavatele a provádění kontrol technologií čerpací stanice nelze považovat za vyvinutí veškerého úsilí, které bylo možno požadovat. Ani jednání v dobré víře nevede ke zproštění se odpovědnosti. Ze správního spisu vyplývá, že kontrolované palivo LPG bylo na čerpací stanici žalobkyně dodáno 11.5.2014, takže kontroly jakosti, které proběhly 20.11.2013, 14.8.2014 a 26.2.2015 se nemohou vztahovat k totožným pohonným hmotám a nemohou zpochybnit výsledky rozboru vzorku odebraného dne 20.5.2014.

K 4) žalobnímu bodu: žalovaný má za to, že se řádně zabýval majetkovými poměry žalobkyně, a to na straně 6-7 napadeného rozhodnutí. Na své argumentaci zde uvedené žalovaný setrval.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 20.5.2014 provedl správní orgán I. stupně u žalobkyně kontrolu kvality LPG na provozovně ve Fulneku, Opavská 1112. Průběh kontroly byl popsán na straně 2-3 úředního záznamu. Všechny přítomné osoby úřední záznam podepsaly. Přílohou úředního záznamu je protokol o odběru vzorků pohonných hmot č. 40/44/14 a podepsaný všemi zúčastněnými osobami. Dle úředního záznamu byly kontrole přítomny za kontrolní orgán dvě osoby a dále přizvaná osoba, a to pracovník SGS jako odborně způsobilá osoba k odběru plyných paliv. Za žalobkyni byl přítomen provozní J. Z. Dle protokolu o kontrole ze dne 11.6.2014 odebraný vzorek LPG nesplnil požadavky technické normy pokud jde o limitní hodnoty síry, když byla zjištěna její hodnota 127,5 mg/kg namísto maximální hodnoty 60 mg/kg. Proti kontrolnímu zjištění podala žalobkyně dne 7.7.2014 námitky, kterým nebylo vyhověno a byly zamítnuty (sdělení k námitkám ze dne 15.7.2014). Správní orgán I. stupně vydal dne 15.8.2014 příkaz, kterým rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách tím, že jako kontrolovaná osoba prodala dne 20.5.2014 motorové palivo, které nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, tj. požadavky na jakost a složení stanovené

prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami, neboť prodala motorové palivo LPG pro pohon, které nevyhovuje ve zkušebním ukazateli jakosti v kritériu síra, za což jí byla uložena pokuta ve výši 260.000,- Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor, jehož odůvodnění doplnila podáním ze dne 2.9.2014, v němž uvedla své vlastní kroky k průběžné kontrole dodávaného zboží a také spolehlivost dodavatele. Dále zdůraznila svou ekonomickou situaci, a to v souvislosti s uloženou pokutou, jejíž výši považuje za nepřiměřenou. Výzvou ze dne 19.9.2014 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k doložení stavu jejího majetku a obchodního majetku. Žalobkyně předložila potvrzení o úvěru poskytnutém Komerční bankou, potvrzení o úvěru poskytnutém firmou Cetelem, technické průkazy vozidel, usnesení Policie ČR, Oddělení obecné kriminality v Novém Jičíně ze dne 1.4.2014 o odložení trestní věci podezření ze spáchání přečinu krádeže ve věci odcizení platebních karet a finanční hotovosti ve výši 174.000,- Kč, představující tržbu čerpací stanice žalobkyně, k němuž došlo dne 3.8.2013 ve Fulneku, když se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájení trestního stíhání. Tyto podklady následně v průběhu řízení žalobkyně doplnila výpisy z katastru nemovitostí a přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013, v němž vykázala ztrátu 1.788.328,- Kč. Správní orgán I. stupně vydal dne 19.11.2014 pod č.j. ČOI 125919/14/4000 rozhodnutí, jímž za skutek vymezený shodně jako v předchozím příkazu uložil žalobkyni opět pokutu ve výši 260.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání obdobného obsahu jako má následně podaná správní žaloba. Přílohou odvolání je zpráva o revizi plynového zařízení ze dne 29.5.2014 a dále revizní zprávy ze dne 10.4.2012 a ze dne 9.10.2012. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

V 1) žalobním bodě žalobkyně zpochybnila odbornost odběru vzorku LPG při kontrole dne 20.5.2014 včetně popisu průběhu odběru obsaženého v úředním záznamu z téhož dne. Současně žalobkyně namítla, že žalovaný odmítl provést důkazy, jimiž chtěla toto své tvrzení prokázat, a to výsledky svědků J. Z. a V. Z. Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.* Citované ustanovení správního řádu obsahuje zvláštní pravidlo, vztahující se na správní řízení, v němž má být z moci úřední někomu uložena povinnost. Uložení sankce za správní delikt je typickým řízením, v němž jde o uložení povinnosti z moci úřední a proto se na ně citované ustanovení plně vztahuje. V těchto případech je správní orgán povinen zjistit i bez návrhu, a tím spíše na základě konkrétního návrhu, všechny rozhodné okolnosti, které svědčí ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalobkyně svým tvrzením zpochybnila důkaz (úřední záznam ze dne 20.5.2014), jenž správní orgány považují za stěžejní důkaz o průběhu a správnosti odběru vzorků LPG. Žalobkyně navrhla důkazy, jimiž měla v úmyslu své tvrzení prokázat. Výslech svědků je důkazem, jenž z povahy věci může provést toliko správní orgán. Odmítnutí jeho provedení proto považuje krajský soud za rozporné s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Argumentace žalovaného, že navrhované výsledky by nevedly k bližšímu objasnění věci, lze označit za spekulativní předjímání výsledku provedení takového důkazu. Argumentace žalovaného příbuzenským vztahem svědků k žalobkyni nemůže rovněž obstát, neboť takové omezení nevyplyvá z žádného ustanovení správního řádu. Ochranu svědka, jenž je v příbuzenském vztahu k účastníkovi řízení, dostatečně zabezpečuje ust. § 55 odst. 4 správního řádu. Důraz žalovaného na příbuzenský poměr navrhovaných svědků k žalobkyni je tedy

ve své podstatě rovněž nepřípustným předjímáním výsledku dokazování. Z těchto důvodů shledal krajský soud první žalobní bod v uvedené části důvodným.

Naopak nedůvodnou shledal krajský soud druhou část tohoto žalobního bodu, v níž žalobkyně poukázala na přezkoumání vzorku paliva dle protokolu ze dne 26.2.2015, který prokázal, že odebraný vzorek odpovídá požadavkům právních předpisů na obsah síry. Jak pro správní orgány, tak pro soud je rozhodující skutkový a právní stav, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), takže jakékoliv skutečnosti, které nastaly poté, jsou z právního hlediska zcela irelevantní a nelze k nim přihlížet. Pro úplnost krajský soud shodně s žalovaným dodává, že vzhledem ke značnému časovému odstupu od posuzovaného odběru (20.5.2014) nemohlo být předmětem rozboru uskutečněného 26.2.2015 totožné palivo.

Důvodností 2) žalobního bodu se krajský soud nezabýval. Žalobkyně v něm namítla absenci pečeti na nádobě vzorkovnice. Ve své podstatě však toto tvrzení směřuje rovněž proti úřednímu záznamu ze dne 20.5.2014, ve vztahu k němuž bude s ohledem na závěry soudu učiněné k žalobnímu bodu 1), dokazování doplněno. Za této procesní situace považuje krajský soud jakékoliv závěry ohledně obsahu označeného úředního záznamu za předčasné. Soud by i dílčími závěry týkajícími se např. pouze otázky zabezpečení vzorku, ať už pečeti, nebo jiným způsobem, předjímal závěry správního orgánu, který bude muset v dalším řízení veškeré důkazy vyhodnotit nejen samostatně, ale také v jejich vzájemnosti.

Naopak nedůvodným shledal krajský soud žalobní bod 3), v němž žalobkyně namítla nesprávné závěry žalovaného ohledně tvrzené liberace ve smyslu ust. § 10 zákona o pohonných hmotách. Krajský soud zde shodně s žalovaným má za to, že pravidelné kontroly technologií čerpací stanice doložené revizními zprávami, jakož i provedení vlastních rozborů ve zcela jiném časovém horizontu, případně potvrzení jakosti LPG dodavatelem zboží nemohou představovat liberační důvod ve smyslu ust. § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Prohlášení dodavatele o jakosti zboží zvláště pak za situace, kdy existuje důkaz o opaku (laboratorní vyhodnocení odebraného vzorku) nemá žádnou vypovídací hodnotu. Kontroly technologií čerpací stanice doložené revizními zprávami představují plnění zákonné povinnosti žalobkyně, jakožto provozovatelky takového zařízení a nikoliv vynaložení veškerého úsilí ve smyslu liberačních důvodů. Negativní výsledky vlastních rozborů vzorků paliva, které nejsou vzorky totožnými, rovněž nemají potřebnou relevanci.

V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla nepřezkoumatelné odůvodnění výše uložené pokuty. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně, ač shromáždil dostatečné podklady o ekonomické situaci žalobkyně, tyto vyhodnotil zcela nedostatečným způsobem, když pouze konstatoval, že její finanční situace „není právě růžová“ a bez bližšího odůvodnění jí uložil pokutu ve výši 260.000,- Kč. Žalovaný pak v reakci na odvolací námitku žalobkyně týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty, věnoval v napadeném rozhodnutí odůvodnění výše sankce z hlediska její přiměřenosti ekonomické situaci žalobkyně značnou pozornost. Dle ustálené judikatury správních soudů se správní řízení posuzuje v zásadě jako jeden celek, takže dílčí vady rozhodnutí I. stupně lze zpravidla odstranit v odvolacím řízení (např. rozsudky NSS sp. zn. 7 As 72/2006, 1 Afs 88/2009 ad). V tomto kontextu také krajský soud vnímal snahu žalovaného o nápravu

vady prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný na straně 6-7 napadeného rozhodnutí nejprve podrobně zrekapitulovat poznatky o ekonomické a majetkové situaci žalobkyně, uvedl také, jaká kritéria shledal pro své hodnocení zásadními (krátkodobý majetek a krátkodobé závazky) a dospěl k závěru o nutnosti snížit pokutu z původních 260.000,- na 200.000,- Kč. Přes zřejmou snahu žalovaného však podle názoru krajského soudu vykazuje jeho úvaha určité mezery, které vedou k její nepřezkoumatelnosti. Nejednoznačně vyznívá odst. 2 na straně 7 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný porovnal oběžná aktiva žalobkyně s jejími závazky a uvedl, že dospěl ke kladnému číslu. Následně přihlédl k půjčce, kterou si žalobkyně vzala v roce 2014 ve výši 580.000,- Kč, aby poměrně vágně vyhodnotil, že její majetková situace se tedy „spíše zhoršila“, ovšem už bez jakéhokoliv bližšího upřesnění. Ve stejné části rozhodnutí pak žalovaný vyhodnotil, že vykázaná ztráta ve výši 1.788.328,- Kč (majetkové přiznání k dani z příjmů za rok 2013) představuje spíše míru úspěšnosti činnosti žalobkyně a příliš se nevztahuje k její schopnosti hradit závazky. Tuto část hodnocení žalovaného považuje krajský soud za zcela nepřezkoumatelnou, když mu smysl citované úvahy zcela unikl. V další části své úvahy pak žalovaný s odkazem na judikaturu NSS (rozsudek ze dne 20.4.2010 sp. zn. 1 As 9/2008) dospěl k závěru, že pokuta ve výši 260.000,- Kč je nepřiměřená majetkové situaci žalobkyně a že je toho názoru, že bude postačovat pokuta ve výši 200.000,- Kč, která lépe odpovídá okolnostem případu a pokutám ukládaným v obdobných případech. Dále příkladmo uvedl případy pravomocných rozhodnutí obdobné povahy. Na základě takto zdůvodněného závěru o přiměřenosti pokuty ve výši 200.000,- Kč krajský soud přisvědčil žalobkyni v její námitce, že žalovaný nijak nezdůvodnil, z jakého důvodu je z jeho pohledu pokuta v této zmíněné výši 200.000,- Kč vyhovující majetkovým poměrům žalobkyně.

Jelikož soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti správní úvahy žalovaného ohledně výše uložené sankce, nemohl se zabývat návrhem žalobkyně na moderaci uložené sankce ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., neboť takový procesní postup předpokládá přezkoumatelnost úvahy správních orgánů.

Na základě shora uvedené argumentace soudu k žalobnímu bodu 1) a 4) shledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyni, která měla ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby při zastupování po 3.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celkově činí náklady řízení 9.800,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci

rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám a advokátky, která žalobkyni v řízení zastupovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. února 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu